

Arrest

nr. 176 446 van 18 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VAN HEUCKELOM en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 3 december 2015 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van haar uitkering in België.

Op 1 juni 2016, met kennisgeving op 7 juni 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 03.12.2015 werd ingediend door:

Naam: Z., J.J.L. (...) , Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: (...).1970 , Geboorteplaats: Tilburg , Identificatienummer in het Rijksregister : (...) , Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 03.12.2015 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4, 2° van de wet van 15.12.1980). Als staving voor haar aanvraag leverde betrokkene een aantal documenten aan (artikel 50 § 2, 4° van het KB van 08.10.1981): mails van de CM ivm een ziekteuitkering.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Overeenkomstig de wettelijke bepalingen dienen de bedoelde bestaansmiddelen als beschikker minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn (art. 40, § 4,1s,e lid, 2° van de wet van 15.12.1980).

Betrokkene legt als bewijs van bestaansmiddelen mails van de CM voor, hieruit blijkt dat betrokkene in de maanden augustus, september en oktober 2015 een ziekteuitkering ontving. Er werden echter geen recentere bewijzen voorgelegd dat zij deze ziekteuitkering nog steeds ontvangt, noch werd er een bewijs voorgelegd waaruit zou blijken hoelang zij deze uitkering nog zou ontvangen. Uit het dossier blijkt dus niet dat zij nog steeds op een regelmatige basis over deze inkomsten kan beschikken. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene desondanks toch op voldoende wijze in haar levensonderhoud kan voorzien.

Derhalve dient vastgesteld te worden dat betrokkene onvoldoende bewijs heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als houder van toereikende bestaansmiddelen aangevraagd op 03.12.2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, stelt de verzoekende partij in de hoofding *“Moeilijk te herstellen ernstig nadeel, risico op schending van de integriteit, het leven en de vrijheid van verzoeker, manifeste beoordelingsfout”*.

Het middel luidt als volgt:

“Zoals reeds uiteengezet, werd op datum van 3 april 2009 een duurzaam verblijf erkend in hoofde van verzoekster.

Verzoekster kreeg een E+ - kaart afgeleverd voor de periode 3/04/2009 tot 3/04/2014 (stuk 4).

In 2014 diende zij tussen de 45 en 30 dagen voor het verstrijken van haar verblijfskaart deze te verlengen.

Verzoekster kampte die periode echter met een zeer zware depressie waardoor zij maanden het huis niet is uitgeweest.

Zij heeft haar administratie destijds niet stipt opgevolgd.

Verzoekster is sinds 26 februari 1997 ingeschreven op het adres te (...).

Zij is hier ingeschreven gebleven tot 1 juni 2016, daar zij ambtshalve werd geschrapt van haar adres ten gevolge van de bijlage 20 (stuk 3).

Verzoekster meent dat zij door het niet verlengen van haar E+ - kaart, ambtshalve van haar verblijfsrecht werd geschrapt.

Dit onterecht.

Eenmaal een persoon een duurzaam verblijfsrecht heeft, kan deze niet meer verwijderd worden uit België en kan het verblijfsrecht enkel geschrapt worden door DVZ wanneer er sprake is van fraude of als men België verlaat voor meer dan 2 achtereenvolgende jaren.

In casu is er geen sprake van fraude.

Bovendien heeft verzoekster ook nooit het Belgisch grondgebied verlaten.

Dit wordt vooreerst bevestigd door het attest van woonst dat stelt dat verzoekster van 1990 tot 2016 is ingeschreven te Ravels, België.

Zij heeft zich gedurende die periode nooit laten uitschrijven en is ook nooit ambtshalve afgeschreven van dit adres.

Daarnaast brengt verzoekster attesten bij, zijnde een attest van tussenkomst mutualiteit voor de periode 9/01/2012 - 2/07/2015. (stuk 11).

Ook brengt verzoekster een overzicht bij van geneeskundige prestaties die uitgevoerd zijn -in België - in de periode van 01/01/2012 tot 26/08/2015 (stuk 12).

Deze stukken staven aldus dat verzoekster België niet verlaten heeft voor meer dan 2 achtereenvolgende jaren.

Verzoekster meent dat zij onterecht van haar verblijfsrecht werd geschrapt en dat zij heden nog steeds recht heeft op een duurzaam verblijf. (stuk 9)

Huidige procedure is dan ook onterecht opgestart.

arts een psychiatrisch verslag 66 % als invalide erkend kan in beslag genomen.”

3.1.2. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, stelt de verzoekende partij in de hoofding *“voldoende bestaansmiddelen”*.

Het middel luidt als volgt:

“Bij beslissing van 1 juni 2016 stelt DVZ dat verzoekster als bewijs van bestaansmiddelen mails van de CM voorlegt waaruit blijkt dat zij een ziekteuitkering ontving voor augustus, september en oktober 2015. DVZ stelt dat uit het dossier niet blijkt dat verzoekster op voldoende wijze in haar levensonderhoud kan voorzien.

Verzoekster is vanaf 20/11/2013 voor + 66 % als invalide erkend door het RIZIV (volgnummer 8201296680).

Ten gevolge van haar arbeidsongeschiktheid heeft verzoekster een ziekteuitkering ontvangen voor de periode 1/11/2015 tot 14/02/2016 aan 44,07 euro per dag (stuk 8).

Zij had aldus op het moment van de aanvraag voldoende bestaansmiddelen zodat zij niet laste viel van het OCMW.

Ook op het moment van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten valt verzoekster niet ten laste van de sociale zekerheid in België.

Zij ontvangt heden namelijk géén leefloon.

Half februari diende verzoekster op verzoek van haar controlerende voor te leggen waarbij deze na diende te gaan of zij nog steeds +66% als invalide erkend kan worden.

Het bekomen van dit verslag heeft verschillende weken tot maanden in beslag genomen.

Gedurende die periode werd haar ziekteuitkering stopgezet?.

Inmiddels heeft de psychiater zijn verslag opgesteld (stuk 14).

Dit verslag bepaalt:

‘Op dit moment zijn de klachten nog zo invaliderend dat zij nog volledig arbeidsongeschikt is.’

Dit verslag bevestigt opnieuw een + 66 % arbeidsongeschiktheid in hoofde van verzoekster.

Verzoekster zal retro-actief haar ziekteuitkering bekomen voor de periode dat zij hier van werd uitgesloten.

Gelet op de bevestiging van + 66 % arbeidsongeschiktheid heeft verzoekster opnieuw recht op een ziekteuitkering.

Verzoekster zal aldus niet ten laste vallen van de sociale zekerheid, zodat zij gerechtigd is op een verblijf van meer dan 3 maanden in België.”

3.1.3. In wat als een derde middel kan worden beschouwd, stelt de verzoekende partij in de hoofding “schending artikel 8 EVRM: recht op privéleven”.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekster is reeds op 15-jarige leeftijd naar België gekomen.

Zij is gehuwd geweest met een Belg, doch inmiddels gescheiden.

Zij heeft ook 2 Belgische dochters.

Haar hele sociale netwerk bevindt zich dan ook in België.

Verzoekster is volledig geïntegreerd in België.

Zij heeft geen enkele band met Nederland.

Verzoekster thans terugsturen naar haar land van herkomst zou dan ook zonder meer een inbreuk betekenen op artikel 8 EVRM.

Anders oordelen zou onredelijk zijn.

Een en ander houdt een manifeste inbreuk in op het recht op privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM.”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster geeft in haar verzoekschrift onder titel 2.A. en 2.B. een uitgebreide feitelijke uiteenzetting waarin zij aangeeft dat zij met een zware depressie kampte en haar administratie niet stipt opvolgde, reden waarom zij niet tijdig vroeg haar E+ kaart te verlengen. Zij meent dat haar vroeger verblijfsrecht onterecht werd geschrapt en stelt verder dat zij niet ten laste valt van de sociale zekerheid, zodat zij gerechtigd zou zijn op een verblijf van meer drie maanden.

Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, daar verzoekster nalaat onder titel 2.A. en 2.B. enige juridische grondslag en wettelijke bepaling aan te wijzen waarop die middelen werden gebaseerd en die zij geschonden acht. De verwerende partij heeft dan ook het gissen naar de juridische gronden waarop die middelen werden gebaseerd.

Voor zoveel als nodig verwijst verwerende partij naar volgende rechtspraak:

“De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “van de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 19 juli 2011 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.”¹

De eerste twee “middelen” zijn derhalve onontvankelijk.

Verzoekster voert in haar derde middel (titel 2.C van haar verzoekschrift) een schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt dat zij twee dochters zou hebben in België en dat haar hele sociaal netwerk zich alhier bevindt. Zij zou geen band hebben met Nederland. Er zou sprake zijn van inbreuken op haar privéleven en de thans bestreden beslissing schendt derhalve artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezins- en privéleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat zij een privéleven zou hebben op het grondgebied.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een privé- en gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Zij stelt dat zij geen banden meer heeft met Nederland en geeft derhalve enkel weer dat het verderzetten van haar privé- en familieleven veronderstelt dat zij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van haar privé- en familieleven elders.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar privéleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het derde middel is ongegrond."

3.3.1. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen met betrekking tot het eerste en tweede middel hoger geciteerde exceptie van onontvankelijkheid opwerpt, kan zij niet worden gevolgd. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt immers dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat kan worden aangenomen dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt. Deze middelen zullen vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoekende partij zich in haar eerste middel richt tegen de volgens haar onterechte beslissing tot niet-verlenging van haar E+-kaart, die geldig was tot 3 april 2014, is het betoog niet dienstig nu het niet gericht is tegen de in casu bestreden beslissing, namelijk de weigering tot toekenning van een verblijfsrecht naar aanleiding van de aanvraag van de verzoekende partij op 3 december 2015.

Waar zij verder de stelling verdedigt dat *"Eenmaal een persoon een duurzaam verblijfsrecht heeft, kan deze niet meer verwijderd worden uit België en kan het verblijfsrecht enkel geschrapt worden door DVZ wanneer er sprake is van fraude of als men België verlaat voor meer dan 2 achtereenvolgende jaren"*, gaat zij eraan voorbij dat zij op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag voor een verblijfskaart en evenmin op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rechtmatig op het grondgebied verbleef en dat haar door de bestreden beslissing evenmin een bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, waaronder het administratief dossier, blijkt dat de E+-kaart van de verzoekende partij werd ingetrokken op 3 april 2014, hetgeen zij overigens niet ontkent. Dit onderdeel van het betoog doet aldus evenmin afbreuk aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Het feit dat zij verklaart geen fraude te hebben gepleegd noch het Belgisch

grondgebied te hebben verlaten, doet dit evenmin nu de aanvraag voor een verblijfskaart werd geweigerd om reden dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond op een regelmatige basis over voldoende inkomsten te beschikken om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Voorts kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die zij haar op het ogenblik van het nemen van deze beslissing niet ter kennis heeft gebracht, maar pas voor het eerst overlegt naar aanleiding van haar verzoekschrift, namelijk attesten van tussenkomst van de mutualiteit en een overzicht van geneeskundige prestaties.

Waar zij tenslotte stelt dat *“Huidige procedure is dan ook onterecht opgestart”*, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag voor een verblijfskaart die door de verzoekende partij zélf werd ingediend, en dat zij zelf een beroep tot schorsing en nietigverklaring heeft ingediend, zodat zij niet kan worden gevolgd in haar grief. In de mate dat zij bedoelt dat haar verblijfsrecht onterecht niet zou zijn verlengd, herhaalt de Raad dat deze grief niet gericht is tegen de motieven van de in casu bestreden beslissing, die een antwoord vormt op een aanvraag voor een verblijfskaart als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zoals hoger uiteengezet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3.3. Waar de verzoekende partij zich in haar tweede middel – waarin zij opnieuw de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert - beroept op stukken die zij pas voor het eerst aan haar verzoekschrift toevoegt om te staven dat zij wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, dient te worden herhaald dat zij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat zij enkel mails van de CM met betrekking tot een ziekte-uitkering voor de maanden augustus, september en oktober 2015 voorlegde. Alle aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, met uitzondering van de mail betreffende de ziekte-uitkering voor oktober 2015 die zij reeds voorlegde voor het nemen van de bestreden beslissing, betreffen stukken die voor het eerst worden voorgelegd. In zoverre zij van de Raad een herbeoordeling van haar dossier verlangt, kan slechts worden herhaald dat dit in het kader van het annulatiecontentieux niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verder ontkent zij niet dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing slechts 3 mails van de CM heeft voorgelegd ter staving van haar bestaansmiddelen, waarover de verwerende partij oordeelde dat hieruit niet bleek dat zij nog steeds op een regelmatige basis over het inkomen uit haar ziekte-uitkering kan beschikken, motief dat zij nalaat te weerleggen.

Overigens geeft de verzoekende partij zelf toe dat haar ziekte-uitkering – tijdelijk – zou zijn stopgezet in de periode voor het nemen van de bestreden beslissing. Het feit dat zij aangeeft, zowel in haar verzoekschrift als ter terechtzitting, en in zoverre zij de bewering staft dat zij opnieuw recht heeft op een ziekte-uitkering en geen leefloon ontvangt, betreft zoals reeds gesteld informatie die dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat de verwerende partij er geen rekening mee heeft kunnen houden. Dit geldt eveneens voor de informatie die zij ter terechtzitting verstrekt aangaande het retroactief ontvangen van haar arbeidsongeschiktheidsuitkering en het verslag van werkonbekwaamheid.

Er kan worden opgemerkt dat niets de verzoekende partij belet een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij meent heden over de noodzakelijke bewijsstukken te beschikken om aanspraak te maken op een verblijfsrecht, hetgeen zij overigens op de terechtzitting aangeeft te hebben gedaan, zodat de vraag kan worden gesteld naar het belang dat zij heeft bij haar grief.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden

beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het privéleven zoals naar voren gebracht door de verzoekende partij blijkt niet te worden betwist door de verwerende partij.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hoewel de verzoekende partij eerder een verblijfsrecht heeft gehad in het Rijk, verbleef zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart reeds meer dan een jaar illegaal in België. Immers, op 3 april 2014 werd haar E+-kaart ingetrokken, waarna zij pas op 10 juli 2015 een vraag tot herinschrijving tot de bevoegde diensten richtte, die vervolgens niet overgingen tot een verlenging van de E+-kaart omdat de verzoekende partij er niet in slaagde bewijsstukken voor te leggen die haar aanwezigheid in België in de periode van 19 januari 2012 tot 10 juli 2015 onomstotelijk aantoonde.

In het geval van een eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM

(EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De staat die de aanwezigheid van een vreemdeling op zijn grondgebied duldt, maakt het mogelijk dat die vreemdeling deel uitmaakt van de samenleving van het gastland en daar relaties heeft. Dit brengt evenwel niet automatisch met zich mee dat op de autoriteiten van de staat een verplichting rust om de vreemdeling toe te staan zich te vestigen in hun land.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot de bewering dat haar sociale netwerk zich in België bevindt nu zij op vijftienjarige leeftijd naar hier zou zijn gekomen, dat zij volledig geïntegreerd is en dat zij twee Belgische dochters heeft. Verder zou zij geen enkele band met Nederland hebben. Zij laat echter na concrete hinderpalen aan te tonen die haar beletten haar privéleven in Nederland verder te zetten of opnieuw op te bouwen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij haar tot 3 april 2014 geldige E+-kaart weigerde te verlengen nu de verzoekende partij er niet in slaagde bewijsstukken voor te leggen die haar aanwezigheid in België onomstotelijk aantoonde in de periode van 19 januari 2012 tot 10 juli 2015, hoewel zij hier uitdrukkelijk toe werd verzocht.

Verder staat niets haar in de weg om het resultaat van een nieuwe aanvraag voor een verblijf af te wachten nu zij meent heden over de nodige bewijsstukken te beschikken om aanspraak te maken op een verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en nadien op rechtmatige wijze in België te binnen te komen en te verblijven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Een langdurig verblijf in het Rijk - laat staan een verblijfrecht dat reeds is verstreken en niet werd verlengd om reden dat betrokkene niet aantoonde gedurende het legaal verblijf in het Rijk aanwezig te zijn geweest - vormt overigens op zich geen element dat een schending van artikel 8 EVRM met zich meebrengt (EHRM 30 april 2015, Musa/België).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN